

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תתקעו

ערב שבת קודש פ' תצוה, פ' זכור ה' תשע"ג

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חייילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים ושתיים שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וק"י שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

לזכות

הרה"ת ר' חיים אברהם שיח' מינץ,
ליום הולדתו, י"ב אדר
לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק
ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בג"ר

נדפס ע"י ידידו

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחיו שגלוב

לעילוי נשמת

הרה"ג הרה"ח ר' זלמן לייב ב"ר יעקב יצחק ע"ה עסטולין
נפטר ביום ט"ו אדר - שושן פורים קטן ה'תשס"ה
ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס ע"י י"ח שיחיו

לשנת ברכה והצלחה בכל מכל כל
והעיקר התגלות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח ממ"ש נאו!

IN LOVING MEMORY OF

Reb Meshulam Zalman Hakohen
ben Reb Volf Hersh Hakohen ע"ה Gross
Passed away on 5 Adar, 5773

ת. נ. צ. ב. ה.

DEDICATED BY HIS CHILDREN & GRANDCHILDREN
Mr. & Mrs. Zalman Leib and Esther Hencha Roth
and family שיחיו

לזכות

החתן הת' הרב יחזקאל שמעי' והכלה מרת ח' מושקא שיחיו
אלטיין

לרגל נישואיהם בשעטומ"צ, ביום הבהיר - ט' אדר,
ה' תהא שנת עת הגאולה
"ויבנו בית בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה
כפי שהם מוארים במאור שבתורה זוהי תורת החסידות"

ולזכות הוריהם

הרה"ת ר' מנחם מענדל וזוגתו מרת רבקה שרה שיחיו אלטיין
הרה"ת ר' שמחה מאיר וזוגתו מרת סימא שיחיו בארט

נדפס ע"י ידידיהם

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחיו שגלוב

לעילוי נשמת

ר' דוב ראובן הלוי ב"ר דוד הלוי ע"ה גינזבורג
נפטר בפורים ה'תשס"א
ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס ע"י בנו

הרה"ת ר' יעקב מיכאל הלוי וזוגתו מרת אסתר שיחיו גינזבורג

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ פנחס זליג ב"ר יצחק ז"ל

ולע"נ מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ יוסף ב"ר ארי' ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עכ"ר והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3 דבר מלכות

יהודי צריך להתלהב / משיחת ש"פ חצוה, פי זכור החשל"ב

7 זמן הגאולה

הרבי בחר בך ואין לך ברירה אלא לציית לו! / הזמן הנוכחי ופי השבוע באור הגאולה

11 המעשה הוא העיקר

ענינו הפרטי של כל אחד / הוראות למעשה בפועל

14 ניצוצות של משיח

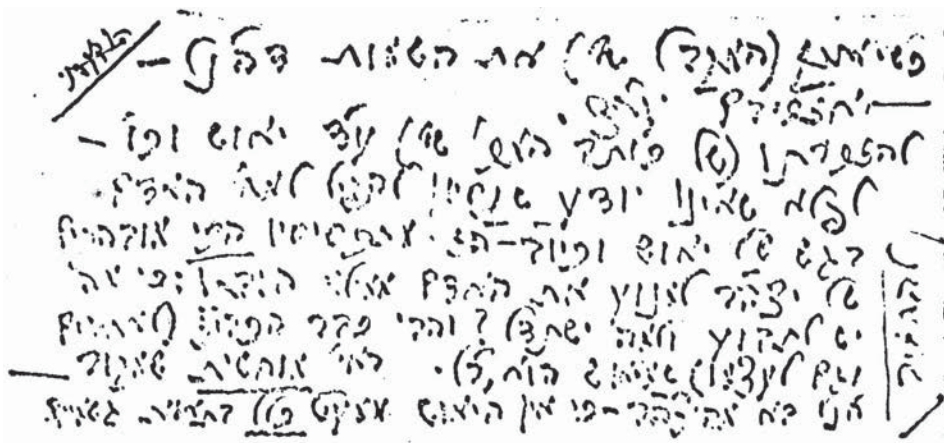
הרבה מעניני פורים והגאולה מרומזים באותיות מ.מ. / קטעים קצרים ופחגמים בעניני גאולה ומשיח

15 כתב יד קודש

יאוש - מתכסיסי היצר הכי מובהקים / צילום נדיר ומיוחד ממענה כ"ק אדמו"ר מה"ם שליטי"א

יאוש - מתכסיסי היצר הכי מובהקים

לפנינו צילום נדיר ומיוחד ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליטי"א

פענוח הכתי"ק:

כשיעתיק (המקבל שי') את השמות דהנ"ל - אזכירם עה"צ.

להזכרתו (של כותב המכ' שי') ע"ד יאוש וכו' - לפלא שאינו יודע שנסיון להפיל למח' האדם רגש של יאוש וכיו"ב - ה"ז מתכסיסיו הכי מובהקים של יצה"ר למנוע את האדם ממילוי חובתו(?): כי מה יש לתבוע ולמה ישתדל? והרי כבר הכריז (לאחרים וגם לעצמו) שמיואש הוא, ר"ל.

ראי' מוחשית שמקור הנ"ל בא מהיצה"ר - כי אין היאוש ממעט כלל בתאוות גשמיים.

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי

מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומזוזה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"

ולע"נ זוגתו הרבנית חנה חיי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל - נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג

יה"ר שתיכף ומיד יקוים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 718-207-5904

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219

דואר אלקטרוני: chinuch@neto.net.il • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

הרבה מעניני פורים והגאולה העתידה

מרומזים באותיות מ. מ.

[.] ויש להוסיף ולהעיר (כפי שכבר נדפס), שהרבה מעניני פורים קשורים באות מ"ם: "משלוח מנות"; "מתנות (לאביונים)", שהוא תאב לכל דבר, ולכן זקוק בעיקר ל(המ"ם ד) "מתנות"; "משתה (ושמחה)", וכו' . והרי אות מ"ם שייך במיוחד לגאולה האמיתית והשלימה, וכלשון הכתוב "לסרבה המשרה", דקאי על הגאולה. שהחידוש בזה הוא, שמ"ם סתומה הוא באמצע התיבה, המורה על כללות ענין הגאולה שמכניסים את האל"ף – אלופו של עולם – בתוך העולם. ודוגמת זה – בזמן נס פורים, שלא עלתה על דעת אף אחד מהם מחשבת חוץ ח"ו, והתעוררות זו היתה ע"י מרדכי היהודי (שמרדכי הוא גם באות מ"ם).

ובפשטות – שנעשה מעמד ומצב של הגאולה (ששניהם מתחילים באות מ"ם), ע"י מלכא משיחא (שניהם – באות מ"ם, וגם "משרה" מתחיל במ"ם) מביהכנ"ס זה, בית נשיא דורנו [.] והעיקר – שכל הנ"ל יהי במעשה בפועל (שגם התחלת תיבה זו היא במ"ם) . . . ותיכף ומיד ממש (שניהם – במ"ם, שהרי העיקר הוא "מיד"), עוד לפני תפלת המנחה – "טרם יקראו ואני אענה" – יהי הגאולה, ונתן ה' לכם לב לדעת גו', מיד ממש!

(משיחת ש"פ ויקרא, י"א אדר שני ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

לכל לראש דורשים "נעשה"

עליו לגלות את העצם שבו, ועד"ז לפעול גם על הגלות שיתגלה גם העצם שבה.

אמנם לשם כך נדרש תחילה לגלות את העצם שבו, אך כיון שזה לוקח ריבוי זמן, ו"אָט אָט קומט משיח" – במילא, בענינים נעלים ובענינים של הבנה והשגה שיסמוך על כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שאצלו הרי ישנם ענינים אלו, ומאחר שמקשר עצמו עם שליחות של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – אזי מקבל גם ממה שיש למשלח;

אותך צריכים בשביל הידים והרגלים שלך, וכח הדיבור שבפיך – שתלך לפעול על יהודי שני! ובנוגע לענינים נעלים – הם ישנם אצל המשלח.

הסדר הוא, שלכל לראש דורשים "נעשה", ורק אח"כ "נשמע". וכאשר פועלים בסדר זה, שתחלה ישנו ה"נעשה" – אזי מגיעים אחר-כך ל"נשמע", אך כאשר מתחילים מ"נשמע" – אי אפשר לדעת אם יגיעו לה"נעשה".

(תרגום חפשי משיחת ש"פ תצוה ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

יהודי צריך להתלהב

כשיהודי נזכר במה שעמלק עשה לכני ישראל, ומתבונן בזה בשכלו התבוננות כנימית כפרטי הענינים - "יחם לבבו" כדי להלחם בעמלק בעבודתו הרוחנית • המלחמה הרוחנית שיהודי צריך לנהל כנגד עמלק היא - שלא יפעל בו את ה"אשר קרך בדרך", לא לתת לעמלק לקררו • יהודי יודע שרצונו של עמלק לפעול בו "אשר קרך בדרך" - נובע מכך ש"יודע את רבונו ומתכוין למרוד בו", ודוקא לכן אינו מתפעל ממנו ועובד את הקב"ה בחום והתלהבות • ההוראה מפ' זכור - אומרים ליהודי: דע לך שמצד עצמך הנך יהודי חם, יהודי רותח • משיחת ש"פ תצוה, פ' זכור, י"א אדר ה'תשל"ב - בלתי מוגה

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"*

הוראה לכל אחד ואחת מבני ישראל בכל הדורות כולם עד דורינו זה, שלכן מחוייבים לקרוא פרשה זו בתורה.

בפרט לאור פסק-דין הרמב"ם⁵ שיש "לזכור תמיד מעשיו הרעים כו", וכלשונו בספר המצוות⁶ "ולשנוא אותו בכל עת ועת", שמכך מובן כי ענין זה צריך להיות בתמידות, מוכרחים לזכור בכל יום ויום את אשר עשה עמלק לבני ישראל וכן לנהל איתו בתמידות מלחמה

– מובן בפשטות שמענין כזה יש ללמוד הוראה לכל יהודי בכל הזמנים כולם, כדלקמן.

ב. בנוגע למועד המלחמה בעמלק אומרת התורה שהיא תהי' דוקא "בהניח ה' אלקיך לך מכל אויביך מסביב"⁷.

וצריך להבין: לשם מה זקוקים היום

א. שבת¹ זו נקראת "שבת זכור" על-שם פרשת "זכור את אשר עשה לך עמלק"² שקוראים בתורה בסיום וחזרת קריאת הפרשה, והרי "הכל הולך אחר החיתום"³.

כמדובר כמה פעמים, כל ענין בתורה הוא הוראה⁴ עבור כל בני ישראל בכל הדורות ובכל המקומות – איך להתנהג בחייהם כאן למטה בעוה"ז הגשמי. כך גם בענין פ' זכור שהיא

(* חלקים קצרים משיחה זו הוגהו ע"י כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונדפסו בלקו"ש ח"ט ע' 221 ואילך. לפנינו מובא תרגום חפשי מההנחה (בלתי מוגה) כפי שנדפסה בשיחות קודש תשל"ב ח"א ע' 475 ואילך. לכללות המבואר בשיחה זו ראה לקו"ש חכ"א ע' 89 ואילך. ע' 190 ואילך.

(1) סעיפים א-ב הם תקציר מעובד ומלוקט ממספר קטעים בשיחות קודש שם ע' 470 ואילך, מפאת אריכות הדברים בהנחה. מסעיף ג' ואילך הוא תרגום צמוד ללשון ההנחה. המו"ל.

(2) תצא כה, זו ואילך.

(3) ברכות יב, א.

(4) ראה רד"ק לתהלים יט, ח. ס' השרשים שלו ערך ירה. גו"א ר"פ בראשית. וראה זח"ג נג, ב.

(5) הל' מלכים פ"ה ה"ה.

(6) מצות עשה קפט.

(7) תצא שם, יט.

לקיום מצות "זכור את אשר עשה לך עמלק" בשעה שלכאורה אין בכך כל תועלת – כי גם אם תהי' הזכירה כדבעי, אין אפשרות לצאת ולהלחם בו?

והביאור יובן בהקדים מצות זכירת ומלחמת עמלק ברוחניות שישנה גם כיום:

דהנה, אע"פ שהתורה עצמה אומרת שמלחמת עמלק תהי' דוקא "בהניח גו' מכל אויבך", אין להסיק מכך שכעת הדבר לא תלוי בו, אלא אדרבה, גם הקיום ד"בהניח גו' מכל אויבך" קשור לעבודתו – עי"ז שילחם ב"כל אויבך מסיבי" כפי שזה בעבודה הרוחנית, הרי זה יביא את קיום הדבר גם כפשוטו.

כיצד נלחמים עם "כל אויבך מסיבי" בעבודה הרוחנית? – על-ידי המלחמה ב"ראשית גוים – עמלק"⁸, שעמלק הרי הוא ראשית ושרש ומקור דכל הגוים, ועי"ז שיהודי נלחם ב"ראשית גוים עמלק" בעבודתו הרוחנית, הרי בדרך ממילא ינצח את "כל אויבך מסיבי" בעבודתו הרוחנית, וכך ימשיך ויפעל ענין זה ד"בהניח גו'" גם כפשוטו, ואזי יוכל גם להלחם בעמלק בגשמיות – מצות מלחמת עמלק כפשוטו⁹.

ג. כיצד מגיעים למלחמת עמלק ברוחניות? הנה הכח למלחמה זו והתחלתה ניתן כבר בתחילת הפרשה "זכור את אשר עשה לך עמלק" – מצות זכירת עמלק¹⁰:

כאשר יהודי נזכר במה שעמלק עשה לבני ישראל, ומתבונן בזה בשכלו – לא רק התבוננות בכללות הענין בבחי' "מקיף", אלא התבוננות פנימית בפרטי הענינים: מתי זה ה', כיצד זה אירע, באיזה מעמד ומצב היו אז

בני ישראל, "ואתה עיף ויגע"¹¹, ובאיזה מעמד ומצב ה' אז עמלק – "ולא ירא אלקים כו"¹² –

ובדיוק הלשון – "ולא ירא אלקים": אין הכוונה שעמלק לא ידע מהקב"ה, אלא הוא אכן ידע שיש "אלקים" אבל "ולא ירא אלקים" – הוא לא פחד ממנו, ולא כמו שהי' בפרעה, שאמר "לא ידעתי את הוי"¹², היינו, שלא ידע ממנו ובמילא אם אינו יודע מהקב"ה לא שייך שיפחד ממנו; משא"כ אצל עמלק ה' עוד למטה מזה: הוא ידע שיש בורא עולם, הוא ידע ששמו אלקים, שפירוש הפשוט של המלה "אלקים" הוא "בעל היכולת ובעל הכחות" כפי שמפרש בשו"ע בפ"ה המלות¹³, כלומר, הוא גם ידע שביכולתו לעשות הכל, ואעפ"כ "ולא ירא אלקים" – הוא לא פחד ממנו.

זהו ענינו של עמלק – "יודע את רבונו ומתכוין למרוד בו"¹⁴: הוא "יודע את רבונו", זאת-אומרת, לא זו בלבד שהוא מודע לכך שישנו אלקים היכן-שהוא, אלא הוא יודע שזהו רבונו, רבון ובעל-הבית עליו, וביודעו שזהו רבונו הרי הוא "מתכוין למרוד בו", כלומר, הוא לא עושה סתם במזיד היפך רצונו של הקב"ה או לתיאבון (כיון שיש לו תאוה חזקה לזה עד שאינו יכול להתאפק), אלא הוא "מתכוין למרוד בו", כל כוונתו היא רק למרוד בהקב"ה – לא במזיד, לא מחמת תאוה ועאכו"כ שלא בשוגג, יש לו כוונה אחת ויחידה שבגללה הוא עושה ההיפך מרצונו של הקב"ה, והיא – למרוד בו!

וכאשר יהודי מתבונן בכל זה, "יחם לבבו"¹⁵ כדי להלחם בעמלק בעבודתו הרוחנית, ועי"ז שיהודי נלחם עכשיו עם

(11) תצא שם, יח.

(12) שמות ה, ב.

(13) או"ח ס"ה.

(14) נסמן בלקו"ש שם ע' 193 הע' 38.

(15) ל' הכתוב – שופטים יט, ו.

(8) בלק כד, כ.

(9) נתבאר כאן (עוד) הוראה ע"ד ענין ה"קף" וגאולה – הובא לפנינו בסיום השיחה.

(10) רמב"ם מ"ע קפט.

זמן מסוגל ביותר להתחזק בענין האמונה והמס"נ

ההוראה מכל האמור לעיל בנוגע לפועל:

שבת פרשת "ואתה תצוה", ערב פורים קטן – הוא זמן מסוגל ביותר ויש בו נתינת כח מיוחדת להתחזק בענין האמונה והמס"נ (ההתקשרות העצמית דישראל עם הקב"ה) כפי שחודרת בכל פרטי העבודה דקיום התומ"צ בפועל ממש,

כולל ובמיוחד – ע"י ההוספה בלימוד פנימיות התורה כפי שנתבארה בתורת החסידות, שעל זה נאמר "דע את אלקי אביך (ועי"ז) ועבדהו בלב שלם",

ובפרט – תורת החסידות של נשיא הדור, כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, אתפשטותא דמשה שבדורנו, שעל ידו נעשה הענין ד"ואתה תצוה", עי"ז שרועה ומפרנס את ישראל בענין האמונה והמס"נ שתומשך בפנימיות, אשר, "הסיוע לזה הוא ע"י ההתקשרות בבחי' משה שהם ראשי אלפי ישראל אתפשטותא דמשה", ובפרט ע"י לימוד תורתו כו'.

ובעמדנו בערב פורים קטן – יש לעורר במיוחד אודות לימוד מאמרו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו ד"ה וקבל היהודים דשנת תרפ"ז (פרז"ת), שבו נתבאר בארוכה הענין ד"ואתה תצוה", פעולתו של משה לפרנס את האמונה והמס"נ שבישראל, ובפרט בזמן הגלות, כמו (וע"ד זמן גזירת המן) בימי מרדכי ואסתר, במצב ד"כתית"¹⁰⁰, שע"ז מגיעים למאור עצמו (כמבואר שם בארוכה) – כפי שהי' גם המעמד ומצב בעת אמירת המאמר בפורים קטן תרפ"ז, כידוע ומפורסם פרשת הדברים דאמירת המאמר מבלי להתחשב בהסכנות שבדבר, לאחר שזההירוהו תחילה כו', ובידעו שנמצאים מרגלים ששומעים את דבריו כו' (ועד שבעקבות זה בא המאסר בשנה ההיא), ואעפ"כ, עורר את כל קהל השומעים בהתלהבות עצומה לעמוד על קיום התומ"צ בכל תוקף המס"נ.

(100) ובימינו אלה (לאחרי כל מה שעברו בדורות שלפנ"ז) אין צורך ב"כתית" כפשוטו, ח"ו, כי אם, "כתית" תורה, ע"י הביטול ד"נפשי כעפר לכל תהי'", אבל, לא ח"ו באופן של שביעה, אלא בדרכי נועם, ומתוך שמחה.

(משיחות ש"פ תצוה, ערב פורים קטן ה'תשמ"ט – מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

שבדפוס גם לאחרי חיים חיותו בעלמא דין!

ומזה מובן, שכל הקיצין שנאמרו בכל הדורות החל מזמן הגמרא ועד לקץ הנ"ל שנתפרסם ונדפס ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, לא נאמרו לשעתם בלבד, אלא שהענין הוא בכל התוקף גם בשנים הבאות, ואם-כן, מתחזקת עוד יותר ("ווערט נאך שטורעמ'דיקער") השאלה "עד מתי"!

ועיקר השאלה היא כיון שמדובר אודות קץ שנאמר ע"י נשיא דורנו וגם מאז כבר עברו עשרות שנים!

ב. והנה, חפשתי מה יכול להיות הביאור בדבר עד שהביאור היחיד שמצאתי הוא, שמעתה הענין עבר מ"הנשיא הוא הכל" אל "הכל", היינו לכל אחד ואחד מישראל. כלומר:

כל עוד ה' הענין ד"הנשיא הוא הכל" וכל אנשי הדור היו מסורים אליו וכו', אפשר ה' לצאת י"ח ע"ז ולומר שהענין שייך לנשיא הדור בלבד, אלא שאעפ"כ בפועל "עדיין לא בא", אבל לאחר ירידת הדורות, כאשר המצב הוא ד"אכשור דרא" בתמי', וביחד עם זה הולכים ומתקרבים לזמן ד"בעתה" ו"אחישנה" (כמבואר בסוף דרושי פורים שבשערי אורה¹⁰) – הרי עכשיו נה' הכרח גדול יותר לעסוק בזה, וממילא הדבר נמסר לכאו"א מישראל.

ובנוגע לפועל – יש לפרסם, ביתר שאת ויתר עוז, עד שהענין יגיע לידיעתו של כאו"א מישראל, אשר ע"י מעשה אחד ויחיד, דיבור אחד ויחיד, או מחשבה אחת יחידה, ביכלתו להביא ישועה והצלה לעולם, כפס"ד הרמב"ם!

ולהוסיף ולהדגיש שעומדים בזמן ד"עקבתא דמשיחא", ובזה גופא – עקבתא דעקבתא דמשיחא, ולכן, אפילו אם עד היום ה' יכול לצאת י"ח בעבודתו של נשיא דורנו (שאפילו פירסם "קץ" וכו', כנ"ל) – הנה לאחר שמאז כבר עברו עשרות שנים, הרי זה דבר ברור שהדבר היחיד שעדיין לא נעשה הוא, להביא לידיעתו של כאו"א מישראל שקיום הלכה זו ברמב"ם הוא ענינו הפרטי!

ועפ"ז מובן מדוע אין ברירה ומוכרחים לדבר פעם אחר פעם ולהרעיש ללא הרף אודות הקיצין, אודות ימות המשיח וכל הפרטים שבזה, כדי שידעו את העיקר, אשר אין הכוונה רק אודות המדובר בספרים כו', אלא בהלכה מפורשת הנוגעת לכאו"א אנשים נשים וטף וכולם יחד (ובל' המגילה "ביום אחד") באופן ד"קהל גדול"¹¹ לשון יחיד.

וזהו גם הטעם לדיבור אודות ז' מצוות בני נח דוקא בזמן האחרון (דאי משום ביטול הסכנה בלבד, כנ"ל, הרי גם זה נתחדש כבר לפני כו"כ שנים):

ביאת משיח צדקנו קשורה, כמובן, בשינוי במצב העולם, ומכיון שרואים שכבר נפעל שינוי בעולם (כנ"ל) ואעפ"כ עדיין לא בא, הרי זה גופא מוכיח ומחזק את הנ"ל, שמעתה הפעולה בזירוז הגאולה נעשתה ענינם הפרטי של כל אחד ואחת!

ג. ויש לעורר אשר לגודל חשיבות הענין, כדאי ונכון שבכל אסיפת כו"כ מישראל יזכירו ויעוררו:

סיום השיחה בסוף עמוד 10

(11) ירמי' לא, ז.

(10) ד"ה יביאו לבוש מלכות פצ"ד ואילך.

עמלק בעבודתו הרוחנית זה יביא את האפשרות להלחם בעמלק כפשוטו ולקיים את המצוה ד"תמחה את זכר עמלק"⁷ בגשמיות.

ד. במה מתבטאת המלחמה בעמלק בעבודה הרוחנית?

בענין ד"אשר קרך"¹⁶ בדרך"¹¹:

עמלק מנסה לקרר את היהודי ע"י היצר הרע שבא וטוען כלפיו: מה אתה מתפעל מכך שהקב"ה חולל נס, הרי אצל הקב"ה זה כלל לא פלא! הקב"ה ברא את כל העולם, והוא בעה"ב עליו וביכולתו לעשות עם העולם מה שהוא רוצה, ומה ההתפעלות מכך שהקב"ה בקע את ים-סוף¹⁷, הרי עברו אין זה פלא כלל, ומה הרעש הגדול ("דער געוואלד")?

הרי הבעש"ט¹⁸ אומר – על הפסוקי¹⁹ "לעולם הוי' דברך נצב בשמים", שמוכרח הדבר שבכל רגע ורגע הקב"ה מהוה את העולם כולו מחדש ע"י דבר ה', ולולא זאת אין העולם יכול להתקיים, וכפי שאומרים "המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית"²⁰, ואם-כן, מה הפלא הגדול בכך שהקב"ה פעל שים-סוף יבקע ברגע זה ולא ימשיך כדרכו בדרך הטבע?! הרי זה כלל אינו חידוש ("ניט קיין געוואלד"), כי אם ה' הקב"ה מפסיק לרגע אחד להמשיך חיות חדשה, כל המציאות של ים-סוף היתה מתבטלת, ויתירה מזו, הוא אינו זקוק להפסיק את החיות החדשה, אלא די בזה שלא ירצה בים-סוף, אזי בדרך ממילא מתבטלת כל המציאות של מי ים-סוף; ומהי ההתפעלות

(16) ראה תנחומא עה"פ (ט) – הובא בפרש"י, שהוא ל' קור. וראה לקו"ש חט"ז ע' 202 הע' 83.

(17) בענין הקשר שבין קרי"ס למלחמת עמלק - ראה לקו"ש שם; ח"א ע' 7-76.

(18) ראה שעה"ה"א פ"א.

(19) תהילים קיט, פט.

(20) ברכת יוצר אור.

הגדולה מכך שהקב"ה פעל שלרגע קצר ים-סוף ישתנה, הרי זה בכלל לא פלא, ומדוע הנך מסתובב ("גייסט ארום") בהתפעלות?

וזוהי המלחמה הרוחנית שיהודי צריך לנהל כנגד עמלק – שלא יפעל בו את ה"אשר קרך בדרך", לא לתת לעמלק לקררו.

וללא הבט על טענתו של עמלק שאין מה להתפעל מכך שהקב"ה עשה לו נס, יודע היהודי שטענת עמלק היא בגלל ש"יודע את רבונו ומתכוין למרוד בו", שעמלק רק מחפש למרוד בהקב"ה, וביודעו זאת, אינו מתפעל מכך ועובד את הקב"ה כפי הדרוש.

ה. אמנם, עצם הדבר שיהודי שומע את טענתו של עמלק הרי זה כבר מורה על חסרון בו, שהרי כיצד יתכן שיהודי, "חלק אלקה ממעל"²¹, ישמע את טענתו של עמלק, איך הוא יכול לשמוע את עמלק מדבר עמו? אלא סימן שחסר אצלו בהתקשרות, וכידוע הפתגם²² ש"כאשר קשורים למעלה לא נופלים (או שומעים מה קורה) למטה", וכיון שיהודי זה שומע את עמלק טוען את טענתו, הרי זה סימן שאינו קשור למעלה כפי שצריך להיות; וכפי שראו זאת במלחמת עמלק כפשוטו, שעמלק נלחם רק עם אלו שהיו במצב ד"נחשלים אחריו"¹¹, משא"כ היהודים שהיו בתוך הענו, אליהם לא יכול ה' לגשת מלכתחילה, כפי שרש"י מפרש שם¹¹.

אעפ"כ אומרים, שללא הבט על-זה שיהודי נמצא במצב שעמלק יכול לבוא אליו ולטוען שאין מה להתפעל מכך שהקב"ה יכול לעשות נס, והוא אף שומע את טענתו – אעפ"כ היהודי אינו מתפעל מכך, נלחם בעמלק ולא מניח לו לקררו מעבודת ה'.

ואדרבה, מזה גופא שעמלק מחפש לקרר יהודי, "אשר קרך בדרך", מוכח שהיהודי מצד

(21) תניא רפ"ב.

(22) לקו"ח ד"ב ערב, א.

ענינו הפרטי של כל אחד

א. כיון שהיום אפשר להשפיע על אוה"ע לקיים ז' מצוות בני נח, מובן שנהי' שינוי, למעליותא, במצב העולם, וכן ישנו שינוי, למעליותא, במצב בני ישראל¹ – והלא דבר הוא.

והביאור בזה יובן בהקדים ביאור כללות הענין דמצב העולם לפני הגאולה (כדלקמן).

הגמרא (בזמנה) קבעה ש"כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה"², לאחר ז' באו רש"י, תוס', הפוסקים, הראשונים והאחרונים, עד לאחרוני האחרונים, ובמשך הדורות כולם למדו ענין זה כפי שהוא בגמרא, ברמב"ם, בפוסקים ועד לאחרוני האחרונים.

אמנם, לימוד ענין זה היה רק **מזמן לזמן**, עד שבא כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו והכריז ב"שטורעם" – "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה!" וציוה להדפיס ולהפיץ את ההכרזה בפירסום גדול וב"שטורעם" דוקא, ולמרות שהיו לו מפני זה קשיים (אינני רוצה להשתמש בביטוי חריף יותר, אף שהיו לו הרבה יותר מסתם קשיים), אעפ"כ המשיך לפרסם את ההכרזה הזו וציוה להדפיסה כדי שתשאר לדורות הבאים אחריו, והענין נמצא בדפוס גם עכשיו, רק שצריך להוריד את הספר מהמדף ולקרוא זאת עוה"פ (אבל לא רק בתור חזרה על הישנות, שהרי אם דברי צדיקים בכלל עומדים לעד, עאכו"כ בענין עיקרי כל כך שהוא עצמו ציוה להדפיס).

וכמדובר כמ"פ – דוקא לדבר בולט לא שמים לב:

ענין הקיצין נמצא כבר בכמה וכמה ספרים³, החל מהרס"ג⁴, וכן הרמב"ם⁵ וכן בספר "מגילת המגילה"⁶, ועוד, לאח"ז התפרסם גם "קץ" בשם אדמו"ר הזקן⁷, ועושים מכל זה "שטורעם" – אבל לא שמים לב שגם בשיחות שנדפסו בדורנו (וע"ע היו בכתב או נעתקו בקופיר ביותר מהעתקה אחת) – ישנם קיצין החל מ"קץ" שנאמר ע"י אדמו"ר (מוהרש"ב) נ"ע על שנת תרס"ז⁸ (וכיו"ב, כמוזכר כמ"פ) ועד לקץ שנדפס בימינו ב"הקריאה והקדושה" על שנת תש"ג, תש"ד וכו' (כנדפס שם).

וא"כ רואים שמאז ש"כלו כל הקיצין" בזמן הגמרא, עברו שנים רבות כל כך, עד שבשנת תרס"ז ישב אדמו"ר נ"ע בהתוועדות ואמר "קץ" על שנה היא – אבל הענין נשאר רק אצל אלו שהשתתפו בהתוועדות או אצל אלו שהגיע לידם העתק השיחה, ואחר כך לא דיברו ע"ז במשך עשרות שנים, עד שבא כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו והחל ב"שטורעם" ד"לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה".

וכאמור – ההדגשה היא על הפירסום בדפוס דוקא, והוא עצמו (במקום אחר)⁹ גילה את פתגם הצמח-צדק שענין הנדפס הוא **לדורות** – ובזה התכוין לרמז אודות תוקף הדברים

וע"י שיהודי נלחם עכשיו בעמלק בעבודתו הרוחנית ומנצחו, ועובד את הקב"ה בלמוד התורה וקיום המצוות עם חיות וחמימות, עי"ז הוא מנצח את כל שאר הגוים, ונהי' "בהניח ה' אלקיך לך מכל אויבך מסביב" במלחמתו הרוחנית, וזה ממשיך ומוריד בפועל את ה"והי' בהניח ה' אלקיך לך מכל אויבך מסביב" כפשוטו למטה מעשרה טפחים, שאזי הוא יוכל להלחם בעמלק **כפשוטו**, עד לאופן ד"תמחה את זכר עמלק",

ואל לו לחשוב שהקב"ה בחר בקץ מסויים שבו תבוא הגאולה, ואין ביכולתו לפעול שיהי' "אחישה" – אלא עליו לדעת שהדבר תלוי בעבודתו, עי"ז שהוא נלחם עם ה"ראשית גוים עמלק" ועם "כל אויבך מסביב" כפי שענינים אלו הם ברוחניות בעבודת ה', זה יקדים, ימהר ויביא את הגאולה ע"י משיח צדקנו, שאזי ינצחו את כל הגוים ובנ"י יצאו מגלות לגאולה,

דכאשר יקיימו בני ישראל את ה"מחה תמחה", יקיים גם הקב"ה את ה"מחה אמחה"²⁵, וכמבואר²⁶ שמלחמת עמלק נוגעת למעלה (אצל הקב"ה), שהרי "אין שמו שלם ואין כסאו שלם עד שימחה שמו של עמלק"²⁷, וכמ"ש²⁸ "כי יד על כס י-ה מלחמה לה' בעמלק מדור דור", כפי שהוא מפרש בתרגום²⁹ על המילים "מדור דור" – "זרא **דמשיחא**",

יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו בקרוב ממש.

(25) בשלח יז, יד.

(26) ראה לקו"ש חכ"א שם ע' 195. וראה שם בהע' 62.

(27) פרש"י בשלח שם, טז. תנחומא ס"פ תצא. פסיקתא דר"כ ופסיקתא רבתי פ' זכור. מדרש תהלים ט, ז.

(28) בשלח שם.

(29) יונתן בן עוזיאל.

עצמו הוא חם ("א ווארימער איד"), שהרי מתי שייך לקרר – דוקא כשהדבר עצמו חם, אבל אם בתחילה מדובר בדבר קר לא שייך לקרר אותו, ומכך מובן שהיהודי מצד עצמו הוא חם כי אצלו מאירה הנשמה, שהיא "רשפי' רשפי' אש שלהבת י-ה"²³.

ולכן יש בכחו של יהודי להלחם בעמלק, ביודעו, אשר רצונו של עמלק לפעול בו "אשר קרך בדרך" – נובע מכך ש"יודע את רבונו ומתכוין למרוד בו", זאת-אומרת, עמלק לא התבונן בשכלו והגיע למסקנא שכלית שאין פלא בכך שהקב"ה יכול לחולל נס ובמילא אין מה להתפעל מזה שהקב"ה בקע את ים-סוף או חולל נס אחר, אלא עמלק "יודע את רבונו ומתכוין למרוד בו" – הוא רוצה למרוד בהקב"ה, ודוקא לכן יהודי אינו מתפעל ממנו ועובד את הקב"ה בחום והתלהבות ("מיט א ווארימקייט").

ו. זוהי ההוראה מפ' זכור:

אומרים ליהודי: תדע לך שמצד עצמך הנך יהודי חם, ולא נוגע איך שאתה נראה בחיצוניות, "אל תבט אל מראהו"²⁴, כי בפנימיות יודעים שהנך יהודי חם, יהודי רותח ("א ווארימער איד, א הייסער איד"), ובענינים של קדושה הנך עוסק בלהט, ואפילו אותו יהודי ששומע איך עמלק מתווכח עמו גם הוא יהודי חם, אלא שעמלק רוצה להלחם עם בני ישראל באופן ד"אשר קרך בדרך", כב' הפירושים שבזה – מל' חלישות ומל' קרירות, הוא רוצה לפעול שיהודי לא יהי' "חם" לענינים של קדושה.

(23) שה"ש ח, ו. וראה ד"ה באתי לגני תשי" ס"ב (סה"מ תשי" ע' 113). ד"ה זה תשי"ב ס"ג (סה"מ מלוקט ח"א ע' כב-ג). ועוד.

(24) שמואל א' טז, ז.

(1) כמדובר בארוכה לפנ"ז בהשיחה – ס"י ואילך

(2) סנהדרין צז, ב.

(3) כמה מהם הובאו ונסמנו בהערות הרב מרגליות

(4) לשו"ת מן השמים (ירושלים תשי"ז) לסי' עב.

(5) אגרות תימן פ"ג (קרוב לסופו).

(6) לר' אברהם ב"ר חייא הנשיא (ברלין תרפ"ד).

(7) ראה סה"ש תורת שלום ע' 237 (ובסה"מ פר"ת ע' שיט).

(8) ראה המשך תרס"ז בהוספות ס"ע תרל.

(9) אג"ק שלו ח"ב ע' שפב.

והחזקת היהדות וכו'; ואי אפשר להסתפק בישיבה בד' אמותיו (אפילו בד' אמות של תורה) ולחכות עד שיבואו אליו ויבקשו שיפיץ את תורתו וכו', אלא צריך לצאת ל"חוצה" ולמצוא שם יהודים "נדחים" ומהם "לעשות בעלי תשובה" –

אבל מהו ההכרח לעשות עבודה זו בקול רעש גדול? לשם-מה נחוץ כ"כ לצאת לרחוב ולהכריז שם בקול רם, שיהודים יניחו תפילין, יקבעו מזוזות על הפתחים, יתנו צדקה וכו"ב? – הנהגה שלא מצינו בה "שטורעם" בדורות הקודמים!?

והמענה ע"כ: עפ"י כל הסימנים שבסוף מס' סוטה רואים שאנו נמצאים עתה בדרא דעקבתא דמשיחא – בדרגא היותר תחתונה – "שולי המעיל"; וצריכים לדעת, שבשולי המעיל צריכים להיות ה"פעמונים" – שהכניסה של סוג זה של יהודים "אל הקודש", תחת כנפי השכינה, תהיה מיוסדת באופן ד"ונשמע קולו"; ואדרבא – דוקא ב"רעש" של עבודת התשובה קיימת תכלית העילוי, כנ"ל.

עוד ענין בזה:

כאשר רואים שאצל "עוברי רצונו" יש "קול המונה של רומי" – כל הענינים דלעומת-זה לא נעשים בחדרי חדרים, אלא בפרסום ורעש הכי גדול –

אזי הדרך לבטל את השטורעם של הסטרא אחרא היא – "במינה ודוגמתה . . מיני' ובי' אבא לשדי' בי' נרגא", כלומר, עי"ז שגם העבודה של "עושי רצונו" היא באופן ד"ונשמע קולו" ודוקא במקום שנמצא "קול המונה של רומי";

וזה יביא ל"מה לעוברי רצונו כך לעושי רצונו עאכו"כ" – שאצל היהודים יהי' "יושבין בטח והשקט" על אדמתם, עי' "יתקע בשופר גדול" דוקא, עי' ה"קול מבשר מבשר ואומר" – מבשר הגאולה, בקרוב ממש.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ תצוה ה'תשל"ה – לקו"ש חט"ז ע' 1-340)

מוקדש לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל – נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה – נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתיכף ומיד יקוים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם – יבלחט"א – הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

המשך השיחה מעמוד 12:

הקשיבו יהודים!

הוספת מעשה אחד ע"י כאו"א מכם – ובפרט ע"י שלשה יהודים ביחד – יכולה להיות המעשה שהוא ה"מכה בפטיש" לפני הגאולה האמיתית והשלימה.

ובהוספה – דע"פ הלכה "מכה בפטיש" יכול להיות ברגע כמימרא [. .].

(משיחת פורים ה'תשמ"ז – בלתי מוגה)

הרבי בחר בך ואין לך ברירה אלא לציית לו!

"ואתה הקרב אליך . . מתוך בני ישראל" (פרשתנו כה, א)

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. ישנם הטוענים, כיצד אפשר לצפות ממנו שיהי' בבחי' "הוי" הוא נחלתו¹, כאשר "ידע אינש בנפשי" את מעמדו ומצבו, הוא מכיר את מהותו העצמי ואת הדרגא שבה אוחז, ובמילא טוען שאינו שייך לענין הכהונה.

והמענה ע"כ [בדברי הקב"ה למשה רבינו בפרשתנו]: – "ואתה הקרב אליך . . מתוך בני ישראל":

אין זה קשור כלל לדרגות נעלות², אלא כיון ש"אתפשטותי" דמשה (ש) בכל דרא³ – משה שבדרך – בחר בך לעמוד ולשרת⁴, לא נוגע כלל מה שאינך שייך לענין הבגדים ו"לכבוד ולתפארת"⁵. זו דרגא נעלית ועלי' תחשוב מחר, אבל עכשיו זה לא נוגע לך.

מה שנוגע הוא: היות שהגיע לאזניך הידיעה ש"הקרב אליך", כלומר, הרבי בחר בך וקירב אותך "מתוך בני ישראל", אזי אם לרבי התאים לדבר איתך מס' מילים, מותר לך להקשיב לו ולא לישון.

ומה שזו טירחא עבורך – תדע שאצל הרבי זו טירחא גדולה יותר; הרבי מוסר את נפשו ומנתק את עצמו ("רייסט זיך אָפּ") מעבודת ה' שלו – בדיוק כפי שהי' אצל אדמו"ר הזקן – כדי לדבר עמך, וא"כ מותר לך להניח עצמך בצד ("זיך אַוועקלייגן") ולהטריח את עצמך – לא לישון ולחלום חלומות, אלא לעשות משהו.

הנך מבלבל לעצמך ("פאַרדרייט זיך") את הראש, מבלבל לשני, ולאחמ"כ אתה בא לתבוע מהקב"ה מדוע אין לך את כל צרכיך!...

כיצד אתה תובע ממנו זאת-בה-בשעה שאתה אשם בכך. וכפי שאדמו"ר המהר"ש אומר

(* לכללות השיחה – ראה לקו"ש ח"ו ע' 170 ואילך.
1) פ' שופטים יח, ב. וראה רמב"ם הל' שמיטה ויובל פי"ג הי"ג.

2) נתבאר קודם לכן בהשיחה ("שיחות קודש" תשכ"ז ח"א ע' 368 ס"ה ואילך) בענין מה שהקב"ה אמר למשה: "ואתה הקרב אליך", שענין זה אינו קשור לבגדי הכהונה ולענין ד"לכבוד ולתפארת", אלא לעצם ענין הכהונה

שישנו גם ללא בגדי הכהונה. ולכן אמר הקב"ה למשה "ואתה הקרב אליך", כלומר, שהדרגא הכי נעלית בכהונה אל' הגיע אהרן ע"י בגדי הכהונה, שוה למדרגתו של משה שגם ה' כהן ושמש בלא בגדים. וראה לקו"ש שם.
3) זח"ג רעג, א. תקו"ז תס"ט. ועוד.
4) ע"פ שופטים שם ה. וראה רמב"ם שם.
5) פרשתנו כה, ב.

בהמשך מים רבים בתחלתו⁶ עה⁷פ"אולת אדם תסלף דרכו ועל ה' יזעף לבו", ש"אולת אדם תסלף דרכו" – האדם עצמו גורם לזה, ואח"כ "ועל ה' יזעף לבו" – בא בטענות להקב"ה... הרי אתה מרמה את עצמך! וכידוע אמרתו של אדמו"ר המהר"ש שאת הקב"ה אי-אפשר לרמות, את העולם הרי גם אי-אפשר לרמות, וא"כ את מי מרמים – את עצמו, ומה ה"קונץ" לרמות טפשי!?

למדת בתומכי תמימים – נו?... תעשה משהו ("טו עפעס"), "נרות להאיר"⁸!...

היכן הפירות? אתה רוצה שילכו לאיבוד ח"ו? האם בשביל זה חינכו והשקיעו בך ("געהאדעוועט") שנים רבות כל-כך בתומכי תמימים, כדי שתבלבל את הראש לעצמך ולשני, ובאם יש לך חצי שעה פנוי שתחשוב בה "באָבע-מעשיות"?

העיקר שאתה יושב בברוקלין וקורא עיתון מידי יום, שותה מיץ ("דזשוס") וממלא את כל תאוות לבך, אפילו אם זה רק חשק בעלמא...

ב. טוען הוא: מה תובעים ממנו, הרי יש לו עסק עם גוים, עד לא-ל זר אשר בקרבך⁹, ואיך אפשר לבוא אליו בדרישות?

והמענה ע"כ הוא – "ואתה הקרב אליך":

הרבי – הנשיא בחר בך, ולכן לא נוגעים כאן הדרגות שבהם אתה אוהז; אע"פ שהשני מתנהג בדיוק כמותו, מניח את כל זוגות התפילין ושומר את כל התורה ומצוותי, אעפ"כ לא תובעים זאת ממנו, כיון שהוא לא זכה ל"ואתה הקרב אליך", ו"לפום גמלא שיחנא"¹⁰.

משא"כ אתה זכית שהרבי – הנשיא יבחר בך, וכיון שהגיע אליך הידיעה שהרבי בחר בך, אזי אין זה תלוי בבחירתך, יש לך ברירה אחת בלבד: לציית או למרוד ח"ו בנשיאו של עולם.

הבעש"ט, אדמו"ר הזקן והרבי סללו את הדרך בעבודתם במסירות נפש, וכעת עליך רק לעשות!

ג. ויתירה מזו – נמצאים עתה כבר "לאחר שתגמור מלאכת המשכן"¹¹:

הכל כבר מוכן – לפניך היו הבעש"ט, אדמו"ר הזקן ואפ"י הרבי גם ה' לפניך, ובעבודתם הם סללו ("דורכגעטראָטן") את הדרך במסירות נפש, וכעת כל מה שאתה צריך זה רק לעשות!

באם היו תובעים ממנו להתחיל עכשיו בבניית המשכן, ה' יכול לומר שזה לא בכחו ויכולתו; אך כעת עומדים כבר "לאחר שתגמור מלאכת המשכן", המשכן עומד מוכן ("שוין פארטיק") וישנו כבר ה"ושכנתו בתוכם"¹² – "בתוך כל אחד ואחד"¹³, בתוך הלב של כאו"א,

(6) סה"מ "תורת שמואל" תרל"ו ע' ב. (10) כתובות סז, א. וראה לקו"ש ח"כ ע' 606 ובהנסמן שם.

(7) משלי יט, ג. (11) רש"י שם פרשתנו – על "ואתה הקרב אליך".

(8) ראה שיחת שמח"ת תרס"א – לקו"ד ח"ד תשפז, (12) תרומה כה, ח.

(9) ראה שבת קה, ב עה"פ לא יהי' גו' (תהלים פא, י). (13) ראה לקו"ש ח"ג ע' 906 ס"ה ואילך ובהע' 33.

ועליך מוטל רק להסיר מעצמך את ההעלם והסתר ולפתוח את לבך.

בזה בלבד שאינו עושה את ההיפך – אין הוא יוצא ידי-חובה, שהרי לא די ב"סור מרע"¹⁴ ומוכרח להיות גם "עשה טוב"¹⁴. סור מרע ה' גם קודם בריאת העולמות, ובשביל סור מרע בלבד לא היו זקוקים לזה, אלא הכוונה בבריאת העולמות שיהי' "עשה טוב".

וידוע פירוש רבותינו נשיאינו בזה¹⁵, ש"עשה" הוא מלשון כפי', דהיינו, שצריכים לכפות על עצמו את העשי' גם כשאינו רוצה, היות וכל זמן שהוא עושה זאת ברצון ולא נרדם, עדיין אין זה "עשה", אלא דוקא כאשר כופה על עצמו היפך רצונו – זה נקרא "עשה".

ד. עליך לדעת שהי' ה"ואתה הקרב אליך". מתוך בני ישראל: "הרבי בחר בך לא מהגוים ח"ו – מהם היתה כבר הבחירה במעמד הר סיני שאז "ובנו בחרת מכל עם ולשון"¹⁶ – אלא "מתוך בני ישראל", ועל-כן עליך להניח את עצמך ("זיך אוועקלייגן") ולעשות.

ומה שהוא צריך שיהי' "לכבוד ולתפארת", זהב וכסף, תכלת וארגמן ותולעת שני כו'¹⁷ – אין-הכי-נמי, זה אכן יהי', אך קודם צריך להיות ה"ואתה הקרב אליך"; ולא רק כשיש לו מצב רוח טוב ואין לו משהו טוב יותר לעשות, אזי עושה טובה ליהודי אחר ומאריך בתפלתו עוד חצי שעה... אלא עליו למסור את עצמו לגמרי ("ער זאָל זיך אינגאָצן אוועקגעבן"). (משיחת ש"פ תצוה, ח' אד"ר ה'תשכ"ז - בלתי מוגה)

(14) ל' הכתוב תהלים לז, כז. (16) ברכת אהבת עולם. וראה שו"ע אדה"ז או"ח ס"ס ס"ד. (15) מאמרי אדהאמ"צ ויקרא ח"ב ע' תשסא. סה"מ (17) כ"ה בהנחה – ע"פ תרומה כה, ג-ד. ואולי הכוונה תרל"ו ח"ב ע' רפט. תרע"ח ע' קכא. תרצ"ט ע' 191. ועוד. למ"ש בפרשתנו שם, ה.

הדרך לבטל את הרעש של הסטרא אחרא

"ועשית על-שוליו רמוני תכלת וארגמן... ופעמוני זהב בתוכם סביב... ונשמע קולו בבואו אל הקודש" (פרשתינו כח, לג-לה)

אע"פ שבפשטות ובחיצוניות, העבודה באופן ד"ונשמע קולו" נחותה מהעבודה ד"קול דממה דקה" – אעפ"כ יש בה, בעבודה ברעש, מעלה לגבי העבודה בביטול:

העבודה ב"קול דממה דקה" היא בהגבלה. אמת, העובד עומד בביטול, אך באופן של אור בכלי, בהתיישבות.

משא"כ העבודה ד"ונשמע קולו", אזי הרעש הגדול גופא הינו ראי' שהוא יצא מההגבלות ד"כלים", הוא אינו יכול להגביל את ההתפעלות ולכן זה מתבטא בצעקה וקול. וזהו אחד מהטעמים לכך ש"מקום שבעלי תשובה עומדין אין צדיקים גמורים יכולין לעמוד בו" – כיון שדוקא ב"רעש" של עבודת התשובה מתבטא הבלי-גבול של הנשמה.

מכל הנ"ל ישנה הוראה מיוחדת לדורנו זה – דרא דעקבתא דמשיחא:

ישנם הטוענים: הן אמת, שמצד שפל המצב של דורנו מוכרחים לעסוק בהרצת התורה